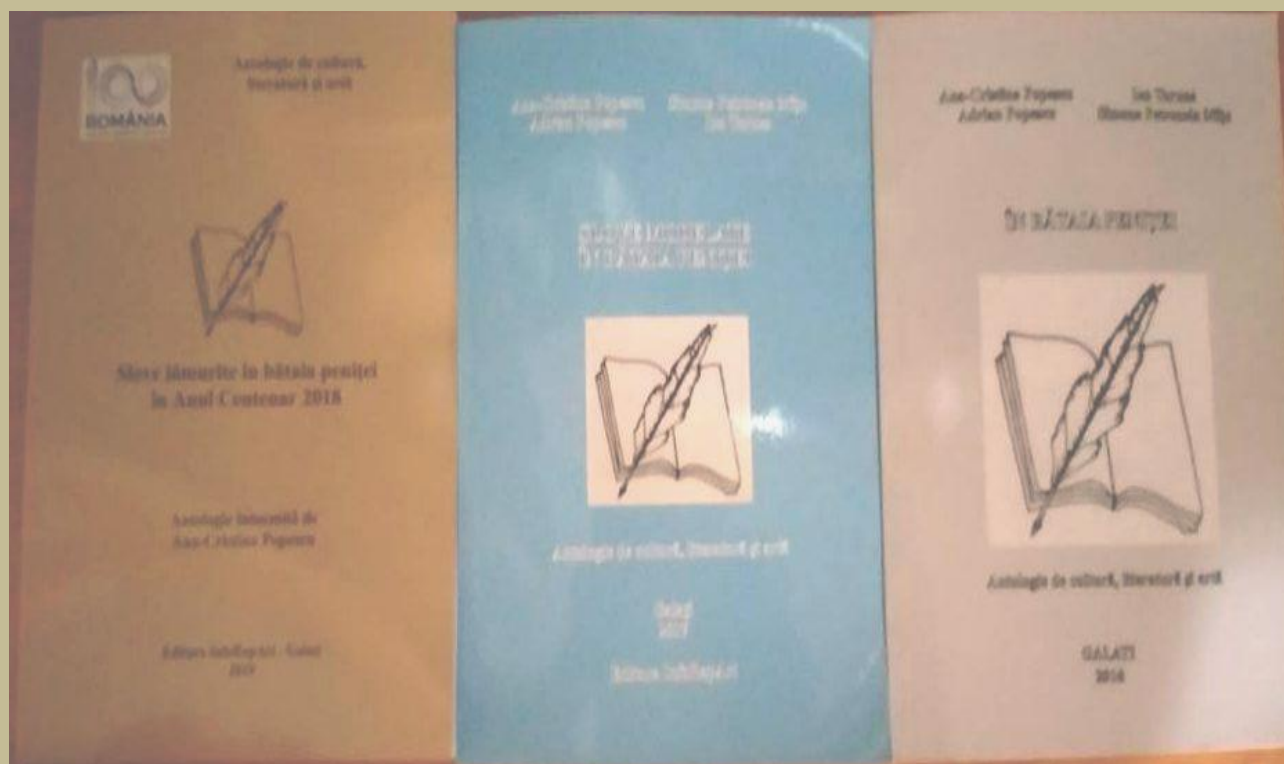

În bătaia peniței

Revistă de cultură, literatură și artă,
În bătaia peniței (Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul IV, Nr. 3 (16) / 2019 (IULIE – AUGUST - SEPTEMBRIE)

În bătaia peniței

Revistă de cultură, literatură și artă,
În bătaia peniței (Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Fondată la Caransebeș, în ianuarie 2016,
de Ana-Cristina POPESCU în colaborare cu
Adrian POPESCU,
Ion TURNEA și Simona Petronela MÎȚU.

-apare trimestrial-

Nr. 4 (17) / 2019 va apărea în luna decembrie

Colectivul redacțional:

Redactor-șef: Ana-Cristina POPESCU

Redactori:

Melania Rusu CARAGIOIU
Adrian POPESCU
Ion TURNEA

Redactori asociați:

Radu Botiș
Adrian CRÂNGANU
Mariana STRUNGĂ

Secretar de redacție:

Simona Petronela MÎȚU

Colaboratori:

Valentin BUSUIOC
Antuza Valentina DÂRLEA
Romulus FRÎNCU
Ana GHIAUR
Ioana-Gerlinde LUNGU GRASZL
Maria IEVA
Andrada Brîndușa KESZEG
Mario Marco MIHĂILĂ
Lucia Elena POPA
Manuela DĂNESCU PROCOIAN
Simona Gabriela ȚÎRU
Andrușa R. VĂTUIU

Tehnoredactare: Ana-Cristina POPESCU

Responsabilitatea privind conținutul
materialelor publicate în revista „În bătaia
peniței” aparține strict autorului care
semnează textul.

Materialele se pot trimite la adresele:

inbataiapenitei@yahoo.ro
Elzumina@yahoo.com

Adresa redacției:

str. 1 Decembrie, bl. 4, sc. A, ap. 18, loc.
Caransebeș, cod. 325400,
jud. Caraș Severin, România.
Tel. 0766293724, 0736942924
www.inbataiapenitei.elzumina.ro
<http://blogul.elzumina.ro/>

Definiția ușilor închise

Octavian Paler

E o rană în scândura ușii
unde-am bătut și n-a răspuns nimeni.
Deschideți ușa cu grijă,
să nu loviți rana cu cheia.

<http://facebook.com/Lumina.Poenilor>

Cronică literară

Ana-Cristina POPESCU

O copilă ce a gustat nectarul cuvintelor

La doar 14 ani, Andrada Brîndușa Keszeg, are publicate cinci volume de autor, două antologii și trei volume de beletristică, volumele de beletristică au fost publicate anul acesta, în vacanța de vară.

Andrada a debutat în volum în anul 2017 cu antologia de poezie, eseu și proză „Momente“, iar anul următor a publicat volumul „Călătorind printre gânduri“ o antologie de poezie, eseu, proză și teatru, ca în 2019 să publice la Galați, la Editura InfoRapArt, trei volume de beletristică, unul de poezie „Metaforele copilăriei“, unul de proză „Lumea sufletului meu“ și un volum de teatru „Pe scena vieții“.

Atât volumul de poezie, cât și cel de proză și teatru duce cititorul în lumea plină de culoare a copilăriei, o lume în care totul are o rezolvare. În poezia „Ariciul“, Andrada încearcă să-și găsească și un altfel de prieten, un prieten plin de ace „M-am uitat la el mai bine, / Dar s-a speriat de mine, / Într-o minge s-a transformat, / Când l-am atins, m-a înțepat. / Ace are, cred că o mie, / Parcă-s scoase din cutie, / Puse unul lângă altul, / Așa-i protejat, săracul.“ Rezolvarea situației, transformarea mingii de ace în micuțul mamifer, un posibil prieten, a fost posibilă datorită răbdării. Așa cum Micul Prinț din povestea scriitorului Antoine de Saint-Exupéry a avut răbdare să îmblânzească vulpea și Andrada a avut răbdare cu ariciul. „După mai bine de-un ceas, / Crezând că singur a rămas, / Țepii el și i-a retras / Și-am văzut doi ochi și un nas. / Ce frumos este ariciul! / Dacă nu și-ar scoate acul, / Prieteni buni am rămânea, / Dacă nu ar înțeapa.“ În proza

În bătaia penitei

„Rândunelele“, păsările călătoare ce-și făceau cuibul primăvară de primăvară în grajdul casei întârzie să ajungă „Într-o primăvară rândunelele nu au mai venit. Le așteptam cu nerăbdare, dar în zadar. Cuibul era tot gol. Îmi imaginam că rătăciseră calea, dar cel mai greu de suportat era gândul că ele pieriseră pe drum. Astfel au trecut doi ani, ani în care cuibul rămas gol s-a degradat și a căzut. Nimic nu mai amintea de adăpostul rândunelelor, dar eu mă gândeam la ele. “ Și aici totul are o rezolvare plină de lumină și speranță, așa cum numai sufletul unui copil poate să o zărească când „În primăvara următoare două rândunele au apărut în grădina mea. Ușa grajdului era închisă, dar ele au intrat pe fereastră. Au intrat și au ieșit de câteva ori, apoi s-au apucat de treabă. În câteva zile cuibul era gata. Îmi puneam mereu întrebarea: „Oare erau rândunelele crescute aici sau erau altele?“ Își construiseră cuibul în același loc, chiar dacă din cel vechi nu mai rămăsese nimic. Coincidență sau nu, pentru mine nu mai conta. Mă bucuram că aveam rândunelele din nou aproape și speram din tot sufletul meu de copil să revină mereu aici, în cuibul lor cald.“ Și în piesa de teatru „Ilie“ tot ce părea greu se rezolvă simplu, frumos, liniștitor. Copilul orfan, Ilie, este ajutat de preotul din sat și la rândul lui devine preot și slujitor în biserică.

Atât poeziile, cât și proza, dar și teatrul tinerei scriitoare abordează diferite teme precum copilăria, viața, dragostea față de locul natal, față de țară, dragostea față de de mamă, de familie, de bunici, natura, credința și tradițiile strămoșești. Multe din scrieri sunt moralizatoare, sunt realiste, inspirate din experiențele de viață și aici aș putea enumera piese de teatru precum „În încercarea de a pierde timpul / Despre rolul părinților în educația copiilor“, „Actor în rolul vieții“, „Lovindu-te de faima lumii“.

Foarte mult m-a impresionat și poezia „Dascălul“, în care Andrada aduce un omagiu celor care dăruiesc suflet din sufletul lor micuțelor vlăstare „Dascălul e omul care / Te-nconjoară cu răbdare, / El îți dă zilnic povață, / Lucruri bune te învață. / [...] / Dascălul e omul care / Vrea să te vadă om mare, / Pentru asta mai concret, / Merită doar respect.“

Sunt convinsă că Andrada, fetița îndrăgostită de cuvinte după cum ea însăși mărturisește, peste ani și ani, o să fie printre acei iubitori ai condeiului ce se fac remarcați în literatură datorită muncii sale, talentului, răbdării, iubirii ce o are pentru lectură, pentru tainele cuvintelor, datorită încrederii că poate gusta și ea asemenea poetului Lucian Blaga „apa din care bea curcubeul. / [...] apa / din care curcubeul / își bea frumusețea și neființa.“

Totul în viață se realizează prin multă muncă, dăruire, încredere în propriile abilități că indiferent de obstacole, te poți ridica deasupra lor și zâmbi altor raze de soare.

EDITORIAL

Adrian CRÂNGANU

Gustul copilăriei

Stau tolănit într-o rână pe pat, mănânc cireșe dintr-un castronel albastru, din plastic, și mă uit la televizor. Sunt mari, catifelate, bat spre negru, dar n-au gustul copilăriei și nici cărnose nu sunt. Nici televizorul nu mai are forma aia greoaie de ladă a vechiului meu Venus 5, pe lămpi și alb-negru și căruia, ca să-i pun piedică imaginii care începea să fugă dacă funcționa mai mult de două ore, îi trăgeam un pumn bine țintit în partea de deasupra, în colțul drept din spate.

Nu sunt nostalgic, dar parcă cu fiecare zi care trece îmi dau seama tot mai bine că, pe vremea copilăriei mele, toate erau exact ceea ce trebuiau să fie. Nici nu-mi împopoțonez cu minciuni amintirile, și nici nu încerc să idealizez un timp pe care nu-l înțelegeam prea bine și din care, drept să spun, mă interesau prea puține lucruri. Cu adevărat, cred că pe atunci îmi păsa doar de faptul că a doua zi trebuia să merg la școală și să răspund sau să dau lucrare de control la matematică, adică din ceva din care nu înțelegeam o iotă, și bănuiesc că dacă ar fi fost după mine, aș fi vrut ca școala să fie făcută numai din limba română, din istorie și geografie, și uneori din educație fizică dacă jucam fotbal la oră.

Prieteni am avut de tot felul, fiindcă, peste 30 de ani, unii aveau să ajungă în Parlament, medici prin clinici și spitale sau șefi prin mari companii, dar și prin pușcării ori ducându-și traiul de azi pe mâine, uitați de soartă pe la vreo masă dintr-un colț de birt. Am fost împreună la aceeași școală și am dat cu toții în aceeași minge, în curtea ei. Apoi, în timp, cineva sau ceva ne-a împins pe drumuri diferite. Poate părinții, dar mai degrabă cred că noi înșine. Și au reușit aceia dintre noi care au îndrăznit să viseze cel mai frumos.

Cu toate astea, lucrurile și întâmplările au avut o viață a lor, respirau și uneori chiar aveam impresia că se rușinau odată cu noi. Era pe vremea când timpul nu se măsura în ore, ci în cireșe. Micuța vijelie sentimentală prin care tocmai am trecut mi-a fost stârnită de ceea ce am văzut la televizor când stăteam tolănit pe pat, cu castronelul albastru, din plastic, în față. Prima dată m-am uitat la o masă rotundă în jurul căreia n-am văzut nici urmă de cavaler, nici măcar un scutier, ci o grămadă de vizitii, bufoni și slugi care se pregăteau să îmbrace costumele de carnaval ale stăpânilor. Pe urmă s-a discutat despre Sorina, fetița din Baia de Aramă, care, la televizor, îmi e în ultima vreme și somnifer, și cafea de dimineață deopotrivă, și asta în fiecare zi.

Hai să vă povestesc eu ceva. Demult, pe vremea cireșelor cu gust de copilărie, aveam în bloc patru fete, patru surori vreau să spun, și fiecare avea câte doi copii, dar niciuna bărbat. Mult timp, pe noi, băieții despre care am vorbit puțin mai înainte, ne-a frământat întrebarea cum pot să doarmă doișpe persoane într-o singură cameră. Îmi amintesc că eu am venit cu ideea că surorile dorm în două paturi, iar pe ceilalți opt copii îi prindea bunica de picioare – scuze, pe ea am uitat s-o pomenesc –, deci îi apuca de picioare, îi ridica și îi atârna seara de guler, ca pe tablouri, de câte un cui bătut în perete, iar dimineața îi cobora pe rând, într-o anumită ordine, ca să nu se încaiere între ei care să meargă primul la baie. Ideea i s-a părut atât de strălucită lui Puiu, cel mai mare și mai deștept dintre noi, ce mai, tartorul nostru, încât m-a strâns în brațe și m-a pupat pe amândoi obraji dolofani pe care-i aveam la vârsta aia. În rest, nicio televiziune nu s-a obosit să ne bage în seamă blocul, pentru că nu existau pe-atunci, dar Puiu a zis că o să băgăm scena în filmul pe care sigur o să-l facem când vom crește mari.

În bătaia penitei

Acum, că am terminat de mâncat, chiar dacă-i târziu, am să spăl castronul albastru, din plastic, arunc sâmburii în găleata de gunoi, iar codițele am de gând să le adun pe un ziar și să le pun mâine la soare, să se usuce. Iar săptămâna viitoare, am să-mi fac în fiecare zi ceai din ele. Mă supără rinichii, mă cam doare un genunchi și așa mă înțepă sub coaste, în partea dreaptă...

Melania Rusu CARAGIOIU

UN ORIZONT FRUMOS,

Note de lector pentru Mica Antologie a Revistei „În bătaia penitei” Nr.2, 2019, Caransebeș-Banat.

Am primit cu toții pe Facebook vești îmbucurătoare de la D-na Ana Cristina Popescu, Redactorul șef al revistei „În bătaia penitei”, știrea prin care am aflat despre faptul că Domnia sa a primit importanta distincție „Credință și loialitate” din partea Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, UZPR, ne-a sosit într-o frumoasă Antologie. Spicuim din antologia respectivă articolele și imaginile foto în ordinea aleasă de dânsa ca autoare a redactării acestei Antologii.

Articolul de față își găsește locul la comentarii pe marginea Antologiei respective, văzută de redactor Melania Rusu Caragioiu

În urmă cu patrusprezece ani profesoara Ana-Cristina Popescu a înscris pe internet un site, care ulterior i-a facilitat apariția on line a Revistei „În bătaia Penitei”. Mai mult, această revistă poartă sigla ISSUU ceea ce incumbă multe merite și de aici și facilitați. Răsfoind antologia aflăm întâi de toate despre prezența D-nei Ana Cristina Popescu în data de 28 iunie 2019, În București, în Sala „Constantin Brîncuși” de la Palatul Parlamentului României, unde a avut loc pentru a V-a oară sărbătorirea Zilei Ziariștilor Profesioniști din România, UZPR. În prezența unui public ales, domnul Doru Dinu Glăvan,

Președintele UZPR, Dl. Ovidiu Zamfir și Dl. fotoreporter Florin Eșanu au punctat desfășurarea sărbătoririi evenimentului. S-a cântat Imnul ziariștilor pe versuri de Miron Manega și muzica de Mihai Napu. Într-o atmosferă plăcută, dar plină de emoții, au trecut în fața ochilor dânselor momentele festive, iar în a doua parte a programului s-au decernat distincțiile „Credință și loialitate” dintre care o distincție și pentru prof. Ana Cristina Popescu, acest dascăl neobosit cunoscut ca dramaturg, regizor de teatru școlar și jurnalist recunoscut. Revenind la Antologia pe care v-o prezentăm în viziunea personală, aceasta se înscrie în ideea de colaborare și dragoste frățască și a prosperării a tot ce este românesc. Ideea a fost exemplificată prin grupaje de poezii semnate de eleva Andrada Brândușa Keszeg, Irina Lucia Mihalca, Melania Rusu Caragioiu, grupaj de poezii cu tematică diferită, dar toate convergând spre același scop, binefacerile lecturării. Poezia existențialistă este semnată aici de poeta de renume Irina Lucia Mihalca. Poezia cunoscută în țară și Diaspora închinată românismului și a triumfului binelui mondial, este semnată de Melania Rusu Caragioiu. Luca Cipolla, poet italian, prezintă un grupaj de poezie bilingvă italiană- română. Găsim alături de poeziile sale și grafica portretului său. Dau spre edificare câteva versuri traduse în limba română din poezia sa „Piegate= Aplecat”: „Lacul ascunde tăceri de moarte / Și lebăda strigă ultimei clipiri / ... / Parfumează iarba / ... Ecranază orizontul / Și închide ochii ultimei cortine fără aplauze. Eleva Andrada Brândușa Keszeg se afirmă de acuma ca tânăr poet și dramaturg. Piesa ei de teatru într-un act, „Lovindu-te de faima lumii” a fost deja jucată de colegii artiști amatori, iar

În bătaia penitei

tânăra cronicar, eleva Melisa Montoi în „Gânduri despre teatru” a scris câteva rânduri pe marginea acestei piese de teatru. Nu uit nici o exemplificare - o strofă - din poezia Andradei Brândușa Kerseg, bun observator a realității, văzută de tânăra poetă și subliniind bucuria micilor școlari veseli și jucăuși, cu multă înțelegere și subtilitate. Se observă mâna de maestru a profesoarei de literatură română, Ana Cristina Popescu în lecția despre efectul ascuns care dă la iveală și chiar subliniază sugestiv efectul celor scrise, inducând starea emotivă.

Redau mai jos o strofă grăitoare a tinerei poete Andrada din poezia bucuriei copilăriei fericite, moderne, a copiilor de azi: „ O, satul e din ce în ce mai tăcut, / Dar în vacanțe se-nveselește mai mult, /Căci atunci nepoții vin la bunici / Și cât de frumos se joacă ei pe aici” /.

Deschidem Antologia la Secțiunea: Istorie, Monografie, Folklor. Citim despre fapte de arme, legate de ziua eroilor . Cercetarea scoate la iveală întâmplări de eroism. Aflăm prin autorul articolului, Romulus Frîncu, despre eroul național , generalul Moise Groza, fiu al Banatului, din Comuna Obreja,(1844-1919), care a fost persoana oficială în Comisia - pentru momentul istoric – din 1873, din partea Austro-Ungariei pentru stabilirea graniței din Munții Siriului. În Comisia respectivă fiind și Generalul Florescu, Ministrul de război al României, acesta îi propune colegului său de grad militar, austro-ungar, Moise Groza, să se încadreze în rândurile armatei române. Moise Groza primește propunerea cu entuziasm românesc. La puțin timp după aceea îl găsim printre eroi, în fruntea cuceririi Redutei Grivița, (1873). Eroismul său fost răsplătit de către Regele Carol I , cu cele mai mari distincții militare: „Vitutea militară” și „Steaua României”.

Într-o succintă prezentare a volumului „Pecepții” de Ana Cristina Popescu, autorul Ion Turnea creionează subiectele deosebite din cele trei piese de teatru cuprinse în carte: „Mirosul pământului și gustul cireșelor negre”, „Vând casă cu vedere spre viitor” și „Frontiera simțămintelor mute”. În aceste piese de teatru autoarea descrie realități uimitoare. Ne oprim asupra piesei de teatru „ Mirosul pământului și gustul cireșelor negre” în care autoarea ne transpune în Alba Iulia, la semnarea Actului Unirii. Dânsa a ales personalitățile din Banat , care au fost alături de Iosif Alboni Conducătorul Grupului de la Hațeg. Ca personaje găsim bănățenii: Ion Pop Reteganu, Patriarhul Miron Cristea, Episcopul Catolic Iuliu Hossu, Alexandru Vaida Voevod, Vasile Goldiș, George Adam, personalități care au făcut epocă în istorie, literatură și cukltyură. De prezentarea volumului,, Din Dragoste pentru glia strămoșească”, monografia localității Oțelul Roșu, alcătuită după o amănunțită cercetare de documente de către autoarea Ana Cristina Popescu, se ocupă pe larg, deasemenea, într-o cronică, tot scriitorul Ion Turnea.

Subiectul teatru al Anei Cristina Popescu a suscitat mult interes. Scriitorul Radu Botiș semnează două cronici asupra volumelor, „Din dragoste pentru glia strămoșească” – monografie și respectiv „Percepții”. Primul volum am văzut deja, este o monografie. Autoarea s-a întrecut pe sine și aplicând stilul său analitic de a concepe redactarea și de a scrie, dânsa a analizat amănunțit, structurând în nouă capitole și redând toate aspectele de infrastructură și suprastructură a zpnei, precum și toate aspectele social- economice din trecut și prezent asupra localității Oțelul Roșu, fapt complet semnalat de autoirul cronicii. Tot Dl. Radu Botiș se ocupă la fel de de amănunțit și de prezentarea volumului „Percepții”. Remarcăm sublinierea notei de humor care se degajă din piesa de teatru „Vând casă cu privire spre viitor” .

În alt articol scriitorul Radu Botiș se apleacă asupra romanului „Chipul din Ceață” a autoarei Ana Cristina Popescu. un roman dedicat sentimentului de dragoste privit sub toate aspectele, religioase, mondene, filozofice. Redau unul din nenumăratele citate evidențiate de autorul cronicii : „Dragostea este îndelung răbdătoare, este binevoitoare, nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește.” În continuare Dl. Radu Botiș prezintă volumul de publicații, eseu și proză scurtă „Impresii” a aceleiași autoare. Aspectele prinse în acest volum-ne spune realizatorul cronicii – toate conduc spre fericire, o fericire pe care noi o construim prin abilitatea noastră spirituală.

Scriitoarea Marinela Panțiru scrie impresii asupra volumului important de monografie și magistral realizat de Ana Cristina Popescu, „ Din dragoste pentru glia strămoșească”, monografia localității Oțelul Roșu, subliniind valoarea și efortul înlocmirii unei asemenea lucrări foarte dificilă

În bătaia penitei

de alcătuit , dar în acelali timp de o importanță vitală pentru localitatea respectivă, focar de istorie , cultură și economie.

Răsfoind paginile Antologiei în continuare, găsim semnată de scriitoarea Mădălina Doman, tot frumoase impresii personale asupra Monografiei întocmită de Ana Cristina Popescu, pentru localitatea Oțelul Roșu, localitate vestită, într-o zonă vestită, în Sud- Vestul României în trecut și într- o actualitate mai recentă.

În cuvântul editorului, D-na Bianca Meteș, Editura „Info Rap Art”-Galați, asupra volumului de „Impresii”, subliniază în prefață verva autoarei Ana Cristina Popescu, acuratețea, precizia scrisului și acel talent de învăluire care îl face pe cititor să citească plin de nesat, desfășurarea altor și altor întâmplări, fapte, evenimente, cuprinse în volum.

Antologia se încheie cu un nou episod din Romanul științifico- fantastic „Venusiana” a autoarei Diana-Corina Cherșa, un volum care se promite incitant prin probele cunoscute și prin supozițiile lansate de autoare în cercetarea mistice planete Venus, care, se speră, de a fi curând cucerită prin incursiunile din spațiul cosmic.

https://l.facebook.com/l.php?u=https%3A%2F%2Fissuu.com%2Ffelzumina%2Fdocs%2Fiunie2019%3Ffbclid%3DIwAR1DD0SoR6X6oHbvZ1UDtBrmL57nGqsgLls6Ekdi9qGJXsGdJZbXg341U2I&h=AT2bthJy9t68pxXRgdCJ0tABEQtOnwrb3vtINFRU1n6Von8U0ZbpwEqmRbxkA7FkgjPd2Dt rrWWcuapcMfhVdmj-F61rmAnCvSKaZoR_8X1OIUzf2B-hI776Ydn70kuBvoM

REPORTAJ

Ana-Cristina POPESCU

Pe urmele ziaristului Pamfil Șeicaru la Mănăstirea Sfânta Ana de la Orșova

Printre obiectivele turistice ce le-am vizitat vara aceasta se numără și Mănăstirea Sfânta Ana de la Orșova, din defileul Dunării. Situată pe un loc înalt, pe coama Dealului Moșului, oferă tuturor celor ce-i trec pragul o priveliște unică ce aduce după sine liniște, împăcare, meditare. Mănăstirile sunt acele locuri unde poți să te detașezi de toate și să te reîncarci energetic, spiritual, însă Mănăstirea Sfânta Ana are un atu în plus datorită locului în care a fost construită. Cei care nu au avut încă ocazia să ajungă la această frumoasă mănăstire poate se întreabă care este acest atu. Atuul este Dunărea, fluviul ce izvorăște din Munții Pădurea Neagră, Germania și străbate zece țări înainte înainte de a se vărsa în Marea Neagră, dar și localitatea Orșova și dealurile împădurite din jurul Dunării ce pot să fie admirate din pridvorul aflat în spatele mănăstirii.

Pentru a ajunge la mănăstirea situată pe strada Pamfil Șeicaru, Nr. 6, e necesar să urci un kilometru și jumătate drumul numit Drumul Eroilor ce pornește din centrul Orșovei, de pe DN 57 (Orșova – Moravița) și ajunge până în Dealul Moșului. A fost numit Drumul Eroilor în amintirea regimentelor care au participat la luptele din Primul Război Mondial de la Alion, Cerna și Orșova în 1916, lupte conduse inițial de generalul – erou Ioan Dragalina de la Caransebeș. Acest drum construit în 1935, cu un an înainte de a se începe ridicarea mănăstirii, pentru a permite accesul la ea, a fost străjuit până în anul 1960 de șapte troițe și bănci din lemn.

Ctitorul Mănăstirii Sfânta Ana de la Orșova, construită între anii 1936-1939, a fost jurnalistul interbelic Pamfil Șeicaru, pe atunci director la ziarul „Curentul” și deputat în Parlamentul României.

Așezământul monahal este o mănăstire de maici. Ghidul mănăstirii, Maica Stareță Iustina Popovici Stavrofora, a prezentat celor veniți în vizită și pentru rugăciune istoricul acesteia.

Mănăstirea a fost ridicată de ziaristul Pamfil Șeicaru ca prinos de mulțumire lui Dumnezeu pentru grija ce i-a purtat-o în luptele din Primul Război Mondial ce s-au dat în zona Orșovei în

În bătaia peniței

1916. Pe atunci ziaristul Pamfil Șeicaru a fost un tânăr sublocotenent al Regimentului 17 Infanterie. Pe Dealul Moșului, în toamna lui 1916, în urma exploziei unui obuz aflat la mică distanță de ei, Pamfil Șeicaru și camaradul lui Petre Găvănescu, au fost acoperiți cu pământ. Atât el, cât și camaradul său au scăpat cu viață. Această întâmplare ce l-a marcat profund pe ziaristul Pamfil Șeicaru, l-a făcut să promită că va ridica pe locul în care Bunul Dumnezeu l-a protejat împreună cu tovarășul lui de arme o mănăstire, un locaș pentru rugăciune și regăsire de sine. Totodată mănăstirea a fost ridicată și în memoria eroilor care au căzut pentru o Românie Unită, o Românie Mare așa cum a menționat ctitorul în actul de donație a mănăstirii către Mitropolia Olteniei. Actul de donație a fost adus la cunoștință în data de 24 martie 1975 la Munchen. Deloc de neglijat este și faptul că mănăstirea este un dar făcut de ziaristul Pamfil Șeicaru oamenilor spre a se putea apropia de Dumnezeu, spre a descoperi acea pace deplină ce nu o poți afla decât în comuniune cu divinul.

Mănăstirea Sfânta Ana de la Orșova își sărbătorește hramul în 25 iulie, de Adormirea Sfintei Ana, mama Fecioarei Maria. Mama ziaristul Pamfil Șeicaru a purtat numele de Ana, numele unei femei sfinte.

Sfințirea mănăstirii a fost amânată o perioadă bună de timp, căci a izbucnit Al doilea Război Mondial, iar ctitorul ei, ziaristul Pamfil Șeicaru, care s-a dovedit și un mare patriot ce a fost trimis de Mareșalul Antonescu la data de 10 august 1944 la Madrid într-o misiune ce viza pregătirea armistițiului cu puterile aliate, a fost nevoit să ia drumul exilului timp de treizeci și șase de ani. Astfel data de 23 august 1944 îl găsește în Spania, în timp ce în țară este condamnat la moarte sub acuzația de „crimă de înaltă trădare“.

Un timp mănăstirea a fost făcută restaurant de comuniști.

În anul 1990, în 2 decembrie, P.S. Episcop Damaschin Severineanu a sfințit mănăstirea.

În incinta mănăstirii se află un muzeu dedicat ctitorului Pamfil Șeicaru, muzeu inaugurat în anul 1995, în fostul restaurant ridicat de comuniști, dar și o bibliotecă. Tot în incinta mănăstirii, în pridvorul acesteia, se află mormântul ctitorului ce a fost reînhumat la data de 20 octombrie 2015.

Patriotul și ziaristul Pamfil Șeicaru este și ctitorul Monumentului Eroilor de la Mărășești.

În anul 1919 ziaristul Pamfil Șeicaru a întemeiat alături de scriitorul Cezar Petrescu o revistă literară „Hiena“ și tot alături de Cezar Petrescu și alți jurnaliști a participat la 11 ianuarie 1919 la o adunare ce a avut ca scop unirea gazetarilor din România ce a fost reîntregită, pentru a le da șansa să-și exercite meseria liber, devenind unul din membrii fondatori ai Uniunii Ziariștilor Profesioniști de astăzi.

Anul trecut am vizitat Mănăstirea Sfânta Ana de la Orșova când iarna bătea în retragere. Indiferent de anotimp, mănăstirea este un loc de o deosebită frumusețe, însă consider că și istoricul Mănăstirii Sfânta Ana ar trebui mai mult promovat, iar mănăstirea să fie vizitată și datorită istoriei sale bogate, nu doar pentru liniște, meditație și rugăciune, pentru natura edenică în mijlocul căreia își află locașul.

PROZĂ / ESEU

Ion TURNEA

Despre originile și înflorirea albinăritului în țara noastră

Țara noastră ar putea să fie numită și paradisul albinelor, deoarece se bucură de un relief variat, munți împăduși, dealuri cu livezi parfumate, câmpii și văi. Livezile sunt adevărate cetăți ale albinelor.

O primă atestare documentară referitoare la raiul albinelor a fost descoperită în istoria lui Herodot. „În descrierea expediției lui Darius împotriva sciților, anul 512 î. e. n. [...] se menționează: ... În ceea ce privește albinele, numărul lor este atât de mare pe malul stâng al Dunării, încât împiedică pe oameni să treacă mai departe.”

Primul pas al omului spre apicultură a fost „vânătoarea de albine” Albinele erau insectele care preferau scorburile copacilor ca adăpost, deoarece acestea aveau rolul să le păzească de inamici, însă totodată erau un loc ideal pentru depozitarea proviziilor și pentru înmulțire.

Dacă la început omul procura mierea direct din scorbură, mai târziu, datorită faptului că această procedură era plină de primejdii, primejdiile nefiind altele decât fiarele sălbatice ce domneau în pădurile, oazele de verdeță ale țării noastre, mierea a fost procurată din stupina construită pe lângă casa fiecăruia.

La început albinele au fost prinse și mutate de om în scorburile asemănătoare celor din natură.

În țara noastră albinăritul era una din activitățile de bază, alături de păstorit și agricultură. Acest lucru este atestat de nenumărate documente.

„Generalul și istoricul Xenofon (427-355 î. e. n.) evidențiază că: hrana geților consta în primul rând din miere, legume, lapte sau preparat și foarte puțină carne.” 60 Același istoric mai scrie că: „Dacii se îndeletniceau cu agricultura, creșterea vitelor și cu cea a albinăritului.”

O perioadă de înflorire cunoaște albinăritul după ce Dacia a fost colonizată de romani, datorită tehnologiei latine, împrumutate de la aceștia.

Alte atestări documentare precizează că în timpul năvălirilor barbare singura ocupație a dacilor era apicultura. Acest lucru e menționat și de Fl. Begnescu (1937): „Avem destule probe potrivit cărora pe timpul năvălirilor barbare, orice activitate mai de seamă neputând exista în Dacia, nu a putut exista nicio apicultură înfloritoare. Totuși pe alocuri se cultivau mult albinele.”

Apicultura a cunoscut mai târziu o perioadă de înflorire odată cu întemeierea voievodatelor și a Principatelor Române. Acest lucru este atestat de numeroasele legende, basme, cântece, obiceiuri de nuntă și botez, proverbe. Alexandrel, fiul lui Petru al III-lea, în 1453 a donat mănăstirii Probota o prisacă, iar în 1459 domnitorul Vlad Țepeș a făcut donații de prisăci ostașilor vrednici, scutindu-i și de dări în ceea ce privește albinăritul. Istoricul Nicolae Iorga în 1584 face referire la comerțul cu produse apicole precizând că un negustor pe nume Sima Nuce a încărcat o corabie cu ceară având destinația Veneția. Țările Române, în sec. al XVI-lea, în timpul dominației otomane, au fost obligate să trimită la curtea sultanului, printre altele, miere și ceară de albine. Documentele Hurmuzachi fac precizări la comerțul cu miere și ceară, fiind consemnat faptul că din Ardeal și Galiția se exporta ceară spre Veneția și Austria. Spre sfârșitul feudalismului a apărut boștinăritul, o activitate ce era legată de strângerea cerii de albine. Dimitrie Cantemir în Descrierea Moldovei arată că albinăritul era o îndeletnicire a românilor precizând că nu era bine ca o familie să dețină mai mulți stupi, decât le îngăduia locul stăpânit de ei, pentru a nu provoca supărări vecinilor. Tot în

În bătaia peniței

Descrierea Moldovei, Dimitrie Cantemir face referire la ceara verde, aceasta fiind o combinație de ceară cu propolis. Despre importanța apiculturii pentru țara noastră face referire și cronicarul Miron Costin în anul 1700. Maria Tereza în 1767 a înființat la Viena prima școală de apicultură. Alexandru Ghica Voievod introducea în 1784 vama pentru exportul produselor apicole, iar în timpul lui Vasile Lupu a apărut dijma la stupi. Alexandru Moruzi și Nicolae Mavrogheni, 1794, triplează impozitul pe produsele apicole, stârnind nemulțumire în rândurile țărănimii.

În secolele XVI - XVIII apicultura a cunoscut o perioadă de înflorire, însă începând cu prima jumătate a secolului XIX, datorită dezvoltării agriculturii ea cunoaște o perioadă de declin. Referire la această stare descurajantă a apiculturii face în 1932 și I. Simionescu care menționează că românii au ajuns să importe ceara. Declinul apiculturii începând cu a doua jumătate a secolului al XIX - lea se datorează și apariției zahărului industrial. Albinăritul cunoaște o scurtă decădere în secolul mai sus menționat, astfel N. Nicolaescu și Gh. Stoenescu în lucrarea Călăuza stuparului afirmă: „A fost o vreme când fiecare sătean ținea împrejurul casei sau la adăpostul pădurilor, stupi cu albine, care făceau să curgă mierea și ceara până dincolo de hotarele țării noastre. Din an în an însă, numărul stupilor s-a împuținat, iar azi (1907, n. a.) trebuie să colinzi patru cinci sate ca să dai de vreun bătrân care să se mai îndeletnicească cu creșterea albinelor.“

Începând cu secolul XX, albinăritul cunoaște o nouă perioadă de înflorire. Dr. Florin Begnescu ce are peste 30 de publicații despre apicultură a luptat pentru înființarea unei asociații a apicultorilor români. Acest lucru se și întâmplă în 1914. În 1938, dr. F. Bengescu devine conducătorul Secției de Apicultură, înființată în Institutul Național Zootehnic din București și ține cursuri despre apicultură până în 1948.

„Trecerea de la albinăritul tradițional, bazat aproape în totalitate pe observarea fenomenelor din natură [...] la cel rațional - fundamentat pe cunoașterea, pe bază științifică a biologiei acestora - s-a înfăptuit [...] în pas cu răspândirea cuceririlor științei, a noilor tehnologii și a noilor utilaje.“

La modernizarea apiculturii pe teritoriul țării noastre au contribuit nenumărați crescători de albine printre care am putea aminti pe dr. Florin Begnescu, Al. Bulighin, N. Nicolaescu, Al. T. Atanasiu, Gr. Giossanu, D. Harnagea, C. Hanganu, D. Stamatelache, E. Iovănescu, V. Petruș, Fr. Szöverdi, T. Bogdan, I. Vicoveanu, Al. Popa-Liseanu. „Crescătorii de albine, apicultorii profesioniști și amatori sunt oameni obișnuiți. Sunt în același timp prin specificul muncii lor mari iscoditori ai fenomenelor din natură, doritori de zile senine și liniștite, de la începutul primăverii până toamna târziu, de a se afla cât mai mult printre flori și zumzet de albine, învățând să le cunoască și să le stimuleze în activitatea laborioasă desfășurată în folosul lor și al întregii societăți.“

Sursa citatelor: Constantin Antonescu, „Albinele și ... Noi“ și „Din istoria apiculturii române“

Ion TURNEA

O insectă adesea superioară omului

Albina este considerată simbol în literatură, deoarece reprezintă prototipul miciei vietăți, dotată cu numeroase trăsături morale: harnică, bun organizator, înțeleaptă și de ce nu, înzestrată și cu trăsături fizice deosebite, o frumusețe misterioasă, culeasă parcă din aurul solar. Putem astfel afirma că în fiecare om se pot regăsi însușirile unei albine, fie hărnicia, fie priceperea și înțelepciunea, fie romantismul acestor vietăți care înțeleg cântul de dragoste al fiecărei plante.

Albina spre deosebire de oameni însumează toate trăsăturile pozitive, fiindu-le superioară. Unii oameni întorc spatele trăsăturilor pozitive și ar putea să fie considerați inferiori albinei. Acest lucru îl sesizează și scriitorul Maurice Maeterlinck în celebrul său tratat asupra vieții albinelor în care vedea concentrată în istoria unui stup de albine, marea istorie a omenirii. „Ordinea, munca neîntreruptă și dezinteresată, diviziunea muncii, construcția geometrică ideală a celulelor, fenomenele ce se succed cu o precizie matematică în funcție de anotimpuri - roirea, creșterea puietului și a mătcii care asigură viitorul speciei - toate acestea îl determină pe Maurice Maeterlinck

În bătaia penitei

să ne considere pe noi oamenii inferiori albinelor, sau aflându-ne într-o etapă de tranziție, spre o nouă formă de organizare ce nu ar putea rivaliza prea curând cu aceea a găzelor blonde.“

Așadar scriitorul Maurice Maeterlinck consideră albina ca fiind însuflețitoare a întregului univers, deoarece observă că în stup se petrec foarte multe lucruri minunate și astfel a „renunțat de mult timp să“ caute „în această lume o minune mai interesantă și mai frumoasă decât adevărul, sau, cel puțin, decât efortul omului ce tinde să-l cunoască. Să nu ne ostenim să descoperim măreția vieții în lucrurile îndoielnice“.

Adesea s-au inspirat scriitorii din aceste taine ale albinei, căci fiecare om ce este înzestrat cu har, fiecare om ce iubește arta, își dorește să se bucure de gustul unui ideal împlinit, făcându-i părtași și pe alți iubitori de cultură la roadele muncii lor, așa cum albina face părtaș produselor muncii ei și pe om.

Dacă omul ar ști să-și cultive toate abilitățile, asemenea neobositelor albine, se va putea bucura și el de propria lui miere.

Sursa citatelor: Maurice Maeterlinck, Viața albinelor, Editura Apimondia, 1976.

Ion TURNEA

Oamenii de la sat și legile lor nescrise

Oamenii de la sat au legile lor nescrise. Au o viață simplă dar energică. Ziua începe la sat foarte devreme. Nici nu se aude primul cântec al cocoșului, ora 5⁰⁰, adeseori chiar 4⁰⁰ pe timp de vară, că omul de la țară își ia de la capăt treburile gospodăriei sale. Femeile atâta focul și fac mâncarea, se îngrijesc de animale, bărbații, dacă e o zi de coasă, nu mai pierd timpul prin ogradă, se duc la holdă și încep să taie brazdă după brazdă, ca până la prima rază de soare, femeile ce au terminat treburile în ogradă, ajunse și ele în holdă, să spargă fânul ca să se usuce mângâiat de căldura solară. Dacă nu e o zi de coasă, ci o zi de sapă, de adunat holda: cartofi, porumb, păsulă, curcubete, tulei, mere, prune ..., femeile se trezesc înaintea bărbaților, pregătesc mâncarea și merg împreună la lucru. Când bărbații seamănă holdele, femeile se îngrijesc de grădina din spatele casei. Ziua de lucru se termină seara, odată cu venirea vitelor de la păscut, mulsul vacilor și terminarea tuturor treburilor din gospodărie, în jurul orei 22⁰⁰, 22³⁰ pe timpul verii, iar pe timp de iarnă, în jurul orei 18³⁰, 19⁰⁰. Cei care au oi petrec cu săptămânile pe munte sau la sălașul ce are locația în holdă și este amenajat ca o casă de vară ca să poată termina și muncile agricole.

Țăranul se ghidează nu doar după tradiționalul calendar și ceasul apărut din necesitatea vieții la oraș, ci și după semnele vremii. Știu după soare când este amiază sau, dacă primăvara se simte mai în vreme, încep munca câmpului mai repede, nu după lunile din calendar.

Viața la țară avea și frumusețile ei.

Oamenii de la țară sunt plini de viață, au simțul umorului, sunt sociabili, se ajută unii pe alții. La holdă au vecini ca și în sat, socializează, mai glumesc, se ajută când este cazul.

Tradițiile și obiceiurile sunt păstrate cu sfințenie de oamenii din mediul rural. Și au foarte multe tradiții și obiceiuri, legate de marile sărbători religioase, de momentele de trecere din viața omului (botez, nuntă, înmormântare), cele specifice zonei, ruga cu ocazia hramului bisericii din sat.

Portul celor vârstnici este cel tradițional, cu izmene și cămașă la bărbați, poale, cătrânță și ciupag la femei.

Și în privința mâncării oamenii de la sat respectă tradițiile și obiceiurile zonei, miercurea și vinerea nu fac mâncare de dulce, duminica supă, sarmalele, friptura și prăjitura sunt nelipsite în casele celor gospodari. Până și sărbătorile religioase aveau specificul lor culinar.

Oamenii de la sat sunt foarte credincioși, biserica ocupă un loc central în viața lor, însă pe cât sunt de religioși, pe atâta și de superstițioși sunt.

Satul are farmecul lui. E atât de diferită viața din această lume simplă, plină însă de responsabilități, de viața de la oraș. Cu toate că oamenii de la sat muncesc mult, știu să se bucure și

În bătaia peniței

de frumusețile vieții și să petreacă alături de cei dragi în armonie, departe de stresul atât de specific vieții la oraș.

Oamenii din mediul rural sunt oameni simpli și muncitori, înzestrați cu înțelepciune, chiar dacă unii nu au avut posibilitatea să studieze. Ei au o înțelepciune nativă. Pe bătrânii satului, dacă-i asculți, constăți că sunt adevărate enciclopedii ale înțelepciunii populare. Sunt de o modestie rar întâlnită. Ei îi respectă pe toți cei din jur.

Oamenii din mediul rural muncesc mult, la serviciu, acasă în gospodării mari, la holdă, au grijă și de animale. În toată munca lor găsesc un echilibru. Ei prețuiesc frumusețea vieții, iar dragostea pentru familia lor ocupă primul loc, știu să trăiască viața din plin, simt bucuriile, uită repede necazurile, sunt atâta de energici, încât alături de ei ți se pare viața doar raze de soare.

Ana-Cristina POPESCU

Viespile nu fac miere

Viespile, deși au un aspect asemănător cu unele specii de albinele, un corp de culoare galbenă cu dungi negre, doar că puțin mai mari, nu fac miere. Ele trăiesc în colonii și în cuib care are formă fagure. Și albinele trăiesc în colonii sau familii, în stupi și cuibul lor are tot formă de fagure, atâta doar că fagurii plămădiți de albine sunt din ceară, în timp ce fagurii construiți de viespii sunt din lemn mărunțit. Albinele sunt blânde, ajută la polenizarea plantelor, adună nectar, iar produsele lor sunt medicamente și alimente totodată, fie că vorbim de miere, polen, păstură, propolis, lăptișor de matcă sau de venin ori ceară. Viespile sunt agresive. Înțepătura lor are o cantitate de trei ori mai mare de venin decât a unei albine și adesea provoacă probleme de sănătate. Albina își pierde acul și moare în urma înțepăturii, căci e o insectă pașnică ce a dorit să se apere, viespea nu își lasă acul în corpul victimei, doar veninul și astfel poate înțepa de mai multe ori, iar înțepăturile ei pot să afecteze sănătatea celui atacat. Albinele sunt harnice și își adună pe iarnă provizii, viespile nu adună nimic și iarna le e fatală celor din urmă. Viespilor le place să fure dulceața albinelor, nectarul fructelor, a florilor, să se bucure de tot ceea ce e mai dulce, sunt curioase, se simt mari și puternice, însă vara trece repede și tronul lor se șubrezește până ce slăbesc și închid ochii pentru totdeauna.

Zilnic în jurul nostru roiesc viespii sau albine cu ochi, nas, buze și urechi. Unii oameni sunt asemenea albinelor. Își văd de rostul lor în viață. Din munca mâinilor lor curge nectar și miere. Sunt adesea mai neînsemnați, mai mărunți, dar plini de energie, de voie bună, pricepuți în meșteșugul lor, modești, dar cu răsunet mare în urma muncii depuse. Alții sunt asemenea viespilor. Se cred puternici, mari, regi, stăpâni peste toate. Încearcă să se impună prin constituția lor. Le place să se bucure de nectarul florilor, dar nu îl fructifică. Știu să obțină dulceață fără prea mult efort și fără muncă. Tot ce e mai bun cercetează plini de curiozitate și asupresc, dacă e nevoie, cu forța. Se bucură de toate comorile, dar timpul înălțării lor e limitat, iarna bate la ușă pe neașteptate și ei cad din măreția ce i-a orbit.

E bine ca în viață omul să aleagă calea albinei pentru a putea gusta fericirea din roadele muncii lui. E bine să nu se însoțească cu viespea la niciun lucru, căci rămâne fără el, deși munca cea mare el a depus-o. E la fel de bine să stea departe de viespea ce nu se va dovedi un prieten adevărat și un model de urmat. Oricât de frumoasă, de mare, de elegantă ar fi viespea, oricât de mult îți fură privirea, de aproape că începi să crezi că nimeni nu e ca ea în perfecțiune, că nimeni nu o întrece, trebuie să fii înțelept, să cercetezi ce se ascunde în spatele fațadei și să înțelegi că indiferent de statura și haina-i aurită, viespea nu face miere, iar cei ce nu fac miere, nu au un scop în această lume, trăiesc și ei rătăciți printre alte mii de frunze.

Omul ca și albina se cunoaște în viață după mierea lui și e bine să stea departe de mărul cel putred care nu face miere pentru a nu ne lăsa și el pradă stricăciunii. E bine de știut că niciodată, oricât de atrăgătoare sunt, viespile nu fac miere, ele doar fac gălăgie, se impun, își însușesc roadele cele dulci și pleacă.

În bătaia penitei

Ana-Cristina POPESCU

Dincolo de vârful dealului

Niciodată nu poți să știi sigur ce se află dincolo de vârful dealului. Dincolo de vârful dealului poți să găsești acea oază de lumină pentru care te-ai trudit să urci un drum anevoios sau poți să ajungi în fața unui obstacol de netrecut.

Vârful dealului e o enigmă. El poate deschide alte drumuri, dar poate să fie și o capcană în același timp. Îți trebuie mare prudență, dacă dorești să cercetezi ce se ascunde dincolo de creștetul unei ridicături a scoarței pământului.

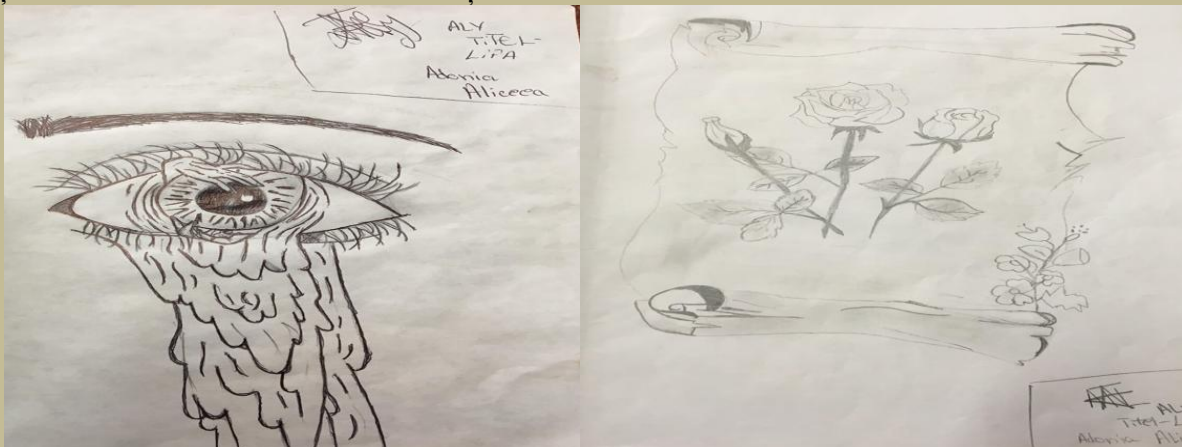
Nu demult m-am aflat la volanul unei mașini, pe un drum forestier, un obraț ce delimita holdele împărțindu-le în stânga și în dreapta. Drumul era cu denivelări, curbe și la un moment dat a început să urce. Vizibilitatea era redusă, așa că nu puteai să știi ce se află dincolo de vârful rampei. Precaută am hotărât să opresc mașina și să cercetez zona. În vârful rampei era o adevărată capcană. Drumul nu continua în pantă pe alte văi, ci se frângea în fața unui hău de aproximativ 8-10 metri pe fundul căruia se afla un lac, o pescărie. Partea pozitivă era că în vârful povârnișului se afla un drum în palier, foarte îngust, drum ce se întindea paralel cu hăul la stânga și la dreapta câțiva zeci de metri fiind înăbușit mai apoi de arbori. Trist este că nu au delimitat zona cu un gard sau cu niște pari legați între ei cu sârmă sau, de ce nu, cu un indicator de avertizare, cu toate că nu era drum public. Dacă un teribilist ce nu cunoaște locurile se avântă cu un vehicol sau autovehicol spre vârful rampei, nu mai poate opri la timp și cade în hăul de dincolo de ea, ce pățește? Cred că e de la sine înțeles ce poate să pățească. Spre dreapta, la poalele dealului, un alt obraț te purta spre malul aceluiași lac la coada căruia câțiva pescari își încercau norocul.

Nu despre acest drum ce sfârșește printr-un pericol ce ar trebui semnalizat doresc să vorbesc, dar acest drum poate să fie o pildă în ceea ce vă voi spune.

Să începem prin a analiza puțin dacă e bine sau nu să urcăm fără teamă până în vârful dealului spre a trece dincolo, spre altă etapă a vieții noastre, una mai superioară.

Dincolo de vârful dealului poate continua un drum lin ce coboară către o așezare înfloritoare, dar la fel de bine poate să se ascundă și o prăpastie. Totul este să fim prudenți, să fim răbdători, să urcăm cu grijă, iar în vârf să fim atenți înainte de a pași pe un nou drum. Nu e recomandat să nu lupți pentru a ajunge în vârful dealului de teamă că nu știi ce se ascunde dincolo de acest obstacol ivit în cale, cum nu e recomandat nici să te avânți spre a trece dincolo de vârful dealului fără a analiza drumul ce se deschide în fața ta.

Omul de când se naște urcă. În viață poate urca nu doar un deal, ci zeci de ridicături. Primul deal îl urci când înveți să faci primii pași. Dacă te-ai opri acolo, ai trăi degeaba. Cu fiecare examen al vieții, mai urci un deal. Ajuns în vârful lui trebuie să fii foarte atent la drumul pe care dorești să pășești. Dacă știi să alegi calea, fiecare vârf al unui deal e o victorie, dacă nu știi să alegi ce e bine te poți afunda într-un hău adeseori fără ieșire.

POEZIE

Irina Lucia MIHALCA

Din picături sunt toate

Din mișcarea gândurilor apar emoțiile,
plonjezi în adâncuri, visul iese din matcă,
răspunsurile te-așteaptă,
iluzii sunt,
în urmă foșnesc gânduri, emoții,
stări, atașamente,
în vârtejul lor nu ești tu,
în prezență, în simțiri, atunci ești tu.
Dacă a vedea înseamnă a crede,
oare, este și adevărat?

În tăcerea inimii asculți vocea lăuntrică,
intri înăuntru, în mister,
trezești focul
și tot ce descoperi e golul.
Acel gol este El, Dumnezeu.
Acolo nu există timp, nu există formă,
la periferie se rotesc formele,
nu în centrul tău,
în cercul acela se-adună trecutul,
cu fericiri, drame, idei, nume, trăiri,
în acel gol, doar nimicul.
De stai cu spatele la viitor,
privind, în urmă, vezi
cum se risipesc toate astea.
Tot ce există în exterior
sunt produse de minte,

chiar și “iubirea” oamenilor.
Totul. Se întinde în trecut (memorie)
sau în viitor (fantezie),
niciodată în prezent.
Natura minții
nu poate sta în acest timp.

Viața este doar prezent. O infinitate
de momente prezente
ce-n realitate sunt doar Unul,
Totul-în-același-timp.
Un singur, identic, moment.
Simțind, nu gândind,
nu încetinind mintea,
simțind
sau a fi prezență în Acum.
Doar atunci ești tu, o ființă liberă,
doar acea ființă există, nu formele din jur,
iluziile apar, dispar, mor, renasc,
o scară ce duce la infinit.
Universul este în noi.
Acel acum este mereu neschimbat,
identic nimic, de necuprins.
Doar aceea este iubirea.
Compasiunea
și bucuria ei curgătoare
va lumina întreg templul tău.

În bătaia penitei

Las-o să strălucească
în centrul ființei tale!

Dumnezeu se ascunde în tot
și lasă iluzia că formele ar exista.
Când înțelegi asta nu poți
să nu râzi. Pare absurd.
A-L cunoaște nu este să ajungi
la un drum, un vârf, un țel,
ci o renunțare
la a te identifica cu forma.
Un vâl se ridică, trepte spre lumină,
vâl după vâl se ridică,
acel nimic este identic
în tot ce există,
în vis și-n viziuni îți vorbește,

* * * * *

intrând în El se intră în Tot.
Atâta pace, atâta iubire
și-atâta bucurie la un loc!

Cine e celălalt? De eu intru acum
și o faci și tu, cine suntem?
Nu suntem noi, ci El,
suntem Unul, uniți cu El,
suntem aceiași, parte din întreg,
eu, tu, co-creatorul
propriei vieți,
o singură ființă măreață, eternă,
în mișcare și-n înțelegere.

Din picături sunt toate...

Pentru o vreme, totul e o consolă

Totul este atingerea clipei,
curcubeu arcuit de culoare,
efemerul se transformă-n veșnicie.
Când calde, când reci,
când cântece, când mute,
când vesele, când triste,
rebele ploi își poartă suspinul ecoului.

Avem nevoie de noi, ne căutăm
și ne găsim în cei ce ne simt,
renunți la tine
pentru a te regăsi în mine.
Acolo mă vei afla!

Când te vezi nu mai poți pleca,
așa cum răspunde apa la față,
așa răspunde
inima inimii celuilalt,
ai nevoie de cineva
care vede bine,
fiind atât de aproape.
Frumos dar neprețuit,
atinge-i inima
și vine cu tine oriunde!

În orice zid poate crește o floare
prin crăpăturile formate,
sărutul luminii prinde viață.
Așezată-n palma ta,
sunt dincolo de tine,

și totuși, trăiesc înlăuntrul tău,
în tine mă pierd și m-adun,
trestie-femeie din infinit întregită
- zăpadă în flăcări -,
o forță ne frământă,
ne ține legați, unindu-ne,
ne-așază pe scara cerului,
ducând cu noi mesajul îngerilor.

Ca-ntr-oglină, poveștile sunt scrise
în licăriri de stele.
Mereu ai avut senzația
că undeva te risipești în tine,
căutai oglinda
să vezi pe unde-ai rămas,
rămăși goi, ca la-nceputuri,
mi-ai simțit adâncimile
- izvor îmblânzit de pietre,
de dor, de durere și șoapte -,
greutatea pune-n mișcare
un univers lăuntric,
un vânt ce poate s-adie,
dar poate să mute și munții.

Lasă iubirea să curgă
acolo unde este nevoie,
se va-ntoarce la tine,
nu știi de ce și pentru ce,
sunt visul tău, e-acolo mereu,
trăiește-l și iubește-te,

În bătaia penitei

În tine suntem ascunși,
în toate suntem!

Pentru o vreme, totul este o consolă
și tot noi rămânem apoi.

Strigătul

În cădere,
cu brațele întinse
spre cerul liber, în flăcări,
un copac
își strigă departe,
puternic, sfâșietor, durerea.

Întins, galben, abandonat
- erou căzut
privind la stele -,

trupul spectral
a cedat
roua lacrimilor
și-o îmbrățișare
acestui pământ tăcut.

În zori,
printre frunzele verzi,
mugurii cântă renașterea.

În urma noastră

Adânc, în lumina lunii
și-a ceții curgătoare-n valuri,
un gând legănat persistă,
invadând strălucirea amintirilor
din oglinzile de-argint.

Peste țărmurile mării,
ecoul cântecului lunecă
interludii romantice ale dansului,
lumină aurie în priviri,
spirală de zâmbet,
tresărire rămasă, urme de pași
și fiecare clipă-i de vis,
noi constelații
fără bariere în inimile noastre.

Durerea cercului
își caută lumina rotundă,
blocată în lupta
născută din dragoste și pasiune.

Într-o mare de suspine,

rochia mea neagră ca noaptea
te bântuie din nou,
corabie plutind hieratic
dincolo de orizont,
în căutarea unui port
unde să-și ancoreze sufletul.
Prin inflexiunile vântului,
sunetul dorului tău
a pătruns aici,
uimitor precum misterul
căutării brațelor tale
prin mare
și-atingerii mâinilor noastre.

În urma noastră încă vibrează
dansul cântecului, viața.
Acesta nu e capătul drumului,
doar reîntoarcerea
la inocență
va deschide Poarta Luminii.

Lumină-n veșnicie

Suntem călători pe cont propriu,
trenul pornit în călătoria
descoperirii de sine,
adunând toate sunetele împrăstiate,
acea uimire a deschiderii ochilor
și provocării simțurilor,
abur nediminuat la marginea prăpastiei.

La un moment dat,

fiecare înoată în propria durere,
calcinându-și mlaștinile,
uscându-le la soare,
lăsându-le să se-albească
de trecut, de prezent,
căci viața, acea moarte deghizată,
singurul gardian al inscripției votive,
nu te-atinge
cu primul și ultimul sunet,

În bătaia peniței

nu eliberează, nu așteaptă ceva,
niciun apel
nu sună în ultima secundă,
un vis rulând fără țință, fără direcție.

La final, nicio prăpastie
nu este căscată,
poate, doar, un punct închis,
nicio oboseală parcursă,
poate un alt relief,
nicio durere nu mai este,
nimic, nimic, numai cuvinte moarte.

Ultimul sărut
se concentrează pe un cuvânt,

Melania Rusu CARAGIOIU

pendulul se leagănă impasibil,
crescând tempoul de cursă lungă,
prin durerile nașterii de frunze moarte.

O șansă există,
ruga pentru răscumpărare,
așteptând cerul
să ți se deschidă-n inimă,
să-nvie stelele moarte,
să reaprindă focul
cu flăcările contopite
de flacăra stelei ce arde-n noi,
lumina ei, lumina ta,
doar o lumină, Lumină-n veșnicie.

POEZII CU ANTONIME, LA DOSPIT, SĂ CREASCĂ BINE Amusete

SE COC PERELE

Se coc perele-n grădină
Înverzesc când e lumină ,
Un zmeu a făcut minunea,
Dar nu crede toată lumea...
Perele stau sus pe ram,
Nu știu, pe ram ? Sau în
geam ?

Când sunt în grădină, afară,
Par crescute lângă scară,
Când dau să intru în casă
Se culcă în iarba grasă.

Eu alerg să le culeg,
Dar e doar un vis întreg.
Mă retrag iar în pridvor,
Perele-mi strigă de zor...
Iau un băț să le dobor,
Ele-mi râd, nu cad ușor,
Mi-au trimis una pe nas
Și peltică am rămas
Cum ? Peltică de la nas ?
Păi ! Și nasul are,, glas !

MRC SĂ ÎȚI IEI UN ANIMAL

Să îți iei un animal
De companie... un cal,
Și să-l duci în dormitor,
Demolând chiar un ușcior...

Va sta cu tine la masă,
Tu mai robotești prin casă,
Îl mai urci în pod, la fân,
Împingându-l sus, puțin...
El, pe scară, tu pe jos,
El frumox, iar tu, burtos !
De urcat a fost ușor,
Îl cobori cu mare spor,
Luându-l ușor în brațe

Ca pe-un bobocel de rață.

Acum vremea-i de siestă,
I-ar trebui și o vestă,
Fiindcă de a ațipit
Ne-acoperit... , a răcit..
Sunt extrem de fericită,
Am fost foarte chibzuită,
Luând un animăluț,
Acest bidiviu năltuț,
Animal de companie,
Cum mi s-a năzărit mie...

MRC

În bătaia penitei

SEARA LA TELEVIZOR

Seara la televizor,
De fapt, luna pe covor,
Am văzut trei feți frumoși,
Bătrânei și cam gheboși.
Mi-au zis să bem o cafea
Sau apă de la cișmea,
Lăsată-n vaza de flori...

Mă simt bine, n-am fiori...
Medicul știe ce zice,
El mereu îmi caută price,
Zicându-mi ceva de cap!
Dar eu-l țin pe gât, nu-l scap !

Mi-am pierdut, iar, ochelarii,
Poate i-au luat hornarii
Care treceau ieri pe stradă...

I-am ascuns... să nu mă vadă...

Mi-ați zice: Mère Pocinog,
Vă rugăm: Vă rog !, mă rog...
Nici uitucă, dar stimată...
Nu fac nimic!... Iese lată !...
MRC

SCRIU FRUMOS

Scriu frumos,
Dar nu mă lasă...
Mai alerg șontâc prin casă,
Stau pe scaun lângă sobă,
Scriind...Omului cu robă,
Sau robuț de dorul meu.

Scriu, dar nu curge cerneală,
Stilou am, îl țin de...gală,
De purtat la butonieră,
Când nu port lavalieră...

Privesc mereu pe fereastră,
Dar perdeaua e albastră...
Închid ochii ca să văd

Fericirea !...Dar, prăpăd !

Cântă pe ram un cioroi
Împănat cu alb de soi,
Melodios, dogit, de ani
Speriind alde hultani...
Cade câte-o frunză jos,
Vântul de mare folos
O duce din nou în pom
Ca să-l scutească pe om
De munca de-a strânge foi,
Strâns, în pas de baraboi !
Tot am zis, de-acuma tac,
Am mult curaj ! Numit trac !
MRC

CINE-A ZIS CĂ LUCREZ GREU

Cine-a zis că lucrez greu
Îmi zice „leneș”, mereu.
Munca mea e de folos,
Fiindcă eu șed mereu jos.
Semănatul în grădină
Îl fac doar pe lună plină,
De m-ajută o vecină.
Dacă fac o frigănea
Bravo, iese altceva,
Dacă repar o cămașă
Acul, ața-i buclucașă
De nu știe ce să facă
Și mă-nțeapă rău... o leacă ...

Bate soarele pe geam,
Pâcla-l atârână pe ram,
Mi se pare prea ciudat !
Dar eu văd adevărat...

Am pornit apoi pe jos,
Mergeam, dar pășeam întors,
Pe o mătură, călare,
Ea-i cu vraja, eu pun sare...
Mi-ați văzut greul program,
Lucrez sprinten, doar... mai an...
MRC

În bătaia peniței

Andrada Brîndușa KESZEG

Cucul

Bietul cuc
E cam năuc,

Strigă fără încetare
Dimineața pe răcoare:
„Cucu-Cucu”-n disperare.

Numai că, dacă a cântat
Și pe față nu te-ai spălat,
Se spune că te-a spurcat,
Cum făcea pupăza lui Creangă,

De-i mergea rău ziua-ntreagă.

Cucul, pasărea uitucă,
Își lasă oul pe unde apucă,
Alte păsări să-l clocească,
Puiul mare să îl crească.

Cucu-i cuc și n-ai ce-i face
Toată ziua nu mai tace,
Ziua-ntreagă încolo, încoace,
De-a ascunsă să se joace.

Motănelul meu

Negruțu, motănelul meu,
Face nazuri mai mereu,
Nu vrea lapte să mănânce,
Nu vrea în coș să se culce.
Ce o să fac eu cu el?
Că nu m-ascultă defel.
Vrea să fie alintat?
Sau poate e prea stresat?
Vrea să facă o șmecherie
Sau poate bolnav să fie?
Nu știu cum și ce să fac,
Eu vreau doar să-i fac pe plac.
Cu blana-i mare și pufoasă
Zace tot mai des prin casă

Nu mai prinde șoricei
Nu aleargă după ei.
Dacă din greșeală apare
Alt motan străin, agale,
Doamne, ce mai hărmălaie!
Se iau, frate, la bătaie!
Numai că motănelul meu,
Câștigă lupta mai mereu,
Uneori intervin și eu,
Alteori cățelul meu.
Nu-l lasăm să fie învins,
Să nu se facă de râs,
Uite-așa al meu motănel,
Astăzi este domn și el.

Ariciul

De sub tufa din grădină
S-a ivit azi la lumină

Un arici cam ghemuit,
Se vedea că-i amorțit.

În bătaia peniței

M-am uitat la el mai bine,
Dar s-a speriat de mine,
Într-o minge s-a transformat,
Când l-am atins, m-a înțepat.

Ace are, cred că o mie,
Parcă-s scoase din cutie,
Puse unul lângă altul,
Așa-i protejat, săracul.

După mai bine de-un ceas,
Crezând că singur a rămas,
Țepii el și i-a retras
Și-am văzut doi ochi și un nas.

Ce frumos este ariciul!
Dacă nu și-ar scoate acul,
Prietenii buni am rămânea,
Dacă nu ar înțeapa.

O, mamă!

O, mamă, mama mea dragă,
Cu chipul frumos și glasul plăcut,
Mi-ai dat atâta dragoste, mamă,
Iar brațele tale mi-au fost scut.

O, mamă, de-atâtea ori te-am rugat
Să-mi spui dacă te-am supărat!
Te rog să mă ierți pentru tot ce am făcut,
Iartă –mă, mamă, căci sigur n-am vrut!

O simplă răceală sau de-un coșmar am avut
Sau orice pe mine m-a mai durut,
Ai stat lângă mine, zi și noapte ai stat,
Chiar și obosită lângă patul meu ai vegheat.

A trecut timpul mult prea grăbit,
În al său vârtej ne-a absorbit,
Anii au trecut, iar noi, ai tăi copii,
Suntem mari și-ți aducem doar bucurii.

Bucuriile iernii

Iarna nu e doar în trecere,
Fulgii se iau la întrecere,
Ieri mai mari, astăzi mai mici,
Totu-i alb la noi pe-aici.

Totu-i alb, tăcut acum,
Doar copiii sunt pe drum,
Merg voioși spre derdeluș,
Că-i vremea de săniuș.

Gălăgie, larmă multă,
Tot timpul se iau la trântă,
De sus în jos, de jos în sus,

Cât le place acest concurs!

Când pare c-au obosit,
Alt joc ei au și pornit,
Că e timpul ca să aibă,
Câțiva oameni de zăpadă
Ce au pe cap câte-o oală,
De la mama din cămară.

Fiind ocupați cu jocul
Au uitat c-a trecut timpul,
Abia către înserat
Se îndreaptă către sat
Mulțumiți că s-au jucat.

Dascălul

Dascălul e omul care
Te-nconjoară cu răbdare,
El îți dă zilnic povață,
Lucruri bune te învață.

Mulți cred că este ușor,
Ca să fi azi profesor,
Dar din câte am văzut eu,
Să predai lecții, chiar e greu.

În bătaia peniței

Drumu-i lung și anevoios,
Să ridici un elev de jos,
Să-l înveți și să-l îndrumi,
Uneori trec chiar ani buni.

Dascălul e om și el,
Nu renunță chiar defel,

La elevul ce-i cuminte,
Ce vrea să meargă înainte.

Dascălul e omul care
Vrea să te vadă om mare,
Pentru asta mai concret,
Merită doar respect.

Puii de barză...

E primăvara...
Atât de frumos e afară
Păsările călătoare încep să apară
La fel ca-n fiecare an,
Berzele-și respectă al lor program
Iute cuibul să-l repare
Apoi se călesc la soare.
Ore-ntregi, ore de-a rândul
Colindă cei doi pământul
Apoi ouăle clocesc
Până puii se ivesc.
Tot așa, deci tot cu rândul
Cutreieră părinții pământul
Ca să aducă de mâncare
Puilor cu gura mare.
Trecu timpul, puii-s mari
Dar au devenit strengari
Si cum toate au început
Hoinari ei au devenit.
Văzând că acum sunt mari
Și s-au făcut cam hoinari
Părinții alt loc au căutat
Pe pui să se descurce i-au lăsat.
Cum toate au un început,
Și un final neprevăzut
Arșița verii a venit
Oameni și vietăți a moleșit
Iar cei trei pui de barză
Din cuib s-au risipit
Umblând nesiguri pe stradă
Ca și cum s-ar fi rătăcit.
Pe șoseaua fierbinte
Ei agale pășesc
Făcând câte un slalom
Printre mașini dar șoferii
Cu multă grijă îi ocolesc

E vară, iar puii de barză
Din cuibul lor au coborât
Atât de aproape am fost de ei
Încât puteam să-i ating
Dar nu, eu am încercat doar să-i feresc
De pericolele ce-i pândesc.
De când lumea s-a făcut,
Până azi n-a mai văzut
Barza să o poți poza
Chiar lângă mașina ta.
Că să vadă mulți, minunea,
A venit televiziunea
Cei trei pui sunt azi vedete
Că niște doamne cochete.
E vară... E arșiță mare
Puii au pornit-o agale
Printre mașini doar că acum
Pentru unul dintre ei e ultimul drum
Căci un șofer prea grăbit
Din câte se pare
Să-l evite n-a putut
Fiindcă avea viteza prea mare
Așa că l-a lovit foarte tare.
Puiul, înainte de a-și da ultima suflare
A mai bătut puțin din aripi
Încercând ca să zboare
Să se înalțe în zare
Dar a rămas pe pământ,
A rămas lăcrimând
Cu ochii deschiși către soare...
E vară... Arșița mare
Iar puii rămași
Își văd fratele cum moare
Privind neputincioși
Când la el, când la soare.

TEASRU

Andrada Brîndușa Keszeg

**În încercarea de a pierde timpul /
Despre rolul părinților în educația copiilor**

Personaje:

COPILUL
CONȘTIINȚA
MAMA

Decorul: camera copilului frumos aranjată cu birou, o bibliotecă mare cu cărți, un pat și un dulap.

COPILUL (supărat pe alarma ceasului care tocmai l-a trezit): Vai, iar a sunat ceasul! Când îmi e somnul mai dulce atunci trebuie să sune alarma de la ceas. Cât aș vrea să mai dorm! Măcar puțin. De ce trebuie să mă trezesc în fiecare dimineață la aceeași oră? Am colegi care nici nu vin la prima oră. Cum ar fi dacă aș face și eu acest lucru. Măcar o zi. Aș găsi eu un motiv pentru care am lipsit.

(Dialogând cu propria conștiință.)

CONȘTIINȚA: Cum să faci una ca asta? Ai fost un copil ascultător, nu ai lipsit niciodată de la școală.

COPILUL: Mai lasă-mă și tu în pace! Tot timpul îmi ții predici.

CONȘTIINȚA: Nu ți-ai mințit niciodată părinții. Ce le vei spune când vor afla că nu te-ai dus la școală?

COPILUL: Nu am mințit. Ai dreptate. Nici nu cred că aș putea să fac așa ceva. Dar totul are un început.

CONȘTIINȚA: Da, totul are un început, dar să vedem cum se va sfârși. Eu nu vreau să fiu în pielea ta.

COPILUL: Școală, școală și iar școală. Mi s-a pus și mie pata pe atâta școală. Vreau să văd cum e să stau o zi acasă, iar colegii mei să fie la școală. Cred că ar fi amuzant.

CONȘTIINȚA: Dacă spui tu...

COPILUL: Ce-i cu tine, nu mă mai certî? Ori ai ajuns la concluzia că nu fac un lucru chiar atât de rău.

CONȘTIINȚA: Nu vreau să mă cert cu tine. Mi-am dat seama că orice aș spune e în zadar.

COPILUL: Părinții au plecat devreme de acasă. Nu-ți face griji. Le voi spune că nu m-am trezit sau că nu a sunat ceasul.

CONȘTIINȚA: M-ai gândește-te! Încă mai ai timp să ajungi la școală.

În bătaia penitei

COPILUL: Nu înțelegi că vreau și eu să fiu liber pentru o zi. Ce rău pot să fac? O să stau în casă, nu plec nicăieri.

CONȘTIINȚA: Văd că ești hotărât și orice aș zice nu-ți pot schimba planurile.

COPILUL: Uneori vreau să fiu și eu un copil normal, nu vreau să fiu tocilarul clasei, nu vreau să fiu cel mai bun...

CONȘTIINȚA: Lasă că te cunosc eu mai bine. Spui acest lucru doar când dai de greu sau când ai prea mult de învățat, dar atunci când câștigi câte un concurs îți place să fii felicitat.

COPILUL: Nu știu dacă e plăcere sau obișnuință. Poate puțin din amândouă. Un rol important l-au avut părinții mei, căci ei văzând că mă duce capul au insistat să învăț. Într-un fel chiar mi-au impus acest lucru.

CONȘTIINȚA: Acum spui vorbele astea, dar îți plăcea atât de mult când erai apreciat de către profesori.

COPILUL: Îmi plăcea la început, dar în momentul în care cerințele deveniseră mai mari îmi era frică să nu clachez. Din acel moment am început să văd altfel lucrurile.

CONȘTIINȚA: Ce ai crezut? Că va fi ușor ca să te menții acolo sus?

COPILUL: Știam că nu va fi ușor, dar nu am crezut că o să fie atât de greu. Încet, încet am început să-mi doresc ceea ce unii dintre colegii mei aveau, timp liber. Eu aveam atât de puțin... Timpul meu liber era doar drumul de acasă la școală și de la școală acasă, în rest eu doar mă pregăteam pentru școală. Aș fi vrut eu puțin mai mult timp liber.

CONȘTIINȚA: Cum poți să spui că nu te-ai relaxat? Ai uitat că părinții tăi te-au dus în cele mai frumoase locuri? Ai văzut ceea ce alții nici nu au visat.

COPILUL: Nu am uitat, dar asta se întâmplă atât de rar. În restul timpului stau în casă și mă pregătesc. Am ajuns să cred că sunt captiv în propria mea casă. Mă simt ca un deținut.

CONȘTIINȚA: Uneori trebuie să facem sacrificii, dacă vrem să reușim în viață.

COPILUL: Ai dreptate. Sacrificiul pe care-l fac mi se pare prea mare. Îmi doresc doar puțin timp liber, timp în care să mă pot întâlni cu colegii mei. Vreau să pot ieși din casă. Ți se pare că cer prea mult?

CONȘTIINȚA: În privința asta chiar ai dreptate. Într-adevăr ești atât de stresat, de nefericit.

COPILUL: Vezi că ai ajuns și tu să mă compătimești. Până mai deunăzi m-ai criticat. Acum ești de acord cu mine.

CONȘTIINȚA: În momentul în care ai spus că dorești doar puțin timp liber mi-am dat seama că tu chiar ai nevoie de așa ceva.

(Mama intră în cameră)

MAMA: Ce faci aici?

COPILUL: Nu m-am trezit.

MAMA: Cum se poate așa ceva? A sunat doamna dirigintă să întrebe dacă ești bolnav.

COPILUL: Nu sunt bolnav. Nu m-am trezit.

MAMA: De ce nu te-ai dus când te-ai trezit?

În bătaia peniței

COPILUL: Nu am vrut să râdă colegii de mine.

MAMA: Pe mine de ce nu m-ai putut suna? Ți-a fost greu să mă apelezi?

COPILUL: Nu am vrut să te deranjez. Nu e nicio problemă. Am lipsit și eu o zi de la școală și te-ai supărat.

MAMA: Dacă erai bolnav credeam, dar că nu te-ai trezit nu o să cred nici în ruptul capului.

COPILUL: Uite, mamă! Eu chiar aveam nevoie de o zi liberă. Simt că nu mai fac față acestui program încărcat pe care-l am.

MAMA: Crezi că înveți pentru mine? Nicidecum.

COPILUL: Nu am spus asta, dar am cam obosit. Tot mai greu îmi este să mă pregătesc. Vreau puțin timp liber. Vreau să mă întâlnesc cu colegii mei. De ce alții pot și eu nu?

MAMA: Am crezut că-ți face plăcere să înveți, dar ție îți arde de întâlniri cu prietenii.

COPILUL: Nu asta am vrut să spun. Mă simt captiv în propria-mi casă. Vreau puțină libertate. Crezi că-mi doresc prea mult?

MAMA: O să ai și timp liber, dar rezultatele la învățătură să nu aibe de suferit.

COPILUL: Mulțumesc, mamă!

AVEA BUNICA ...

Avea bunica mea de toate:
Avea o prisa cu muscate,
Avea fântâna, pâine, sare,
Avea putere și rabdare.

Avea credința și iubire
Și-un dor nespuse de nemurire,
Avea un cal la o caruță,
Și lapte bun de la vacuță.

Avea povești nenumărate
Și cântece nemaicântate,
Și le spunea adeseori
La clacă și la sezatori.

Avea o sobă, un vatrai,
Avea și gura mea de rai!...
Nu mai găsesc ce a lăsat,
Căci satul s-a modernizat:

Nu mai zărești ca alta dată
La geamuri floarea de muscată,
Vad atârnată la balcon:
Begonii și rhododendron....

Fântâna e necurată,
Căci se consumă apa plată.
Vacuțe sunt puțin-n sat,
Bem lapte pasteurizat.

Caruțe vezi foarte puține,
Dar te întâlnești cu limuzine.
Nu mai există sezatori,
Cu basme și cu ghicitori,

Pe potecă spre vecini
Crescut-au spini și maracini
Căci avem facebook și așa
Stim noi a socializa...

Nu mai avem deloc răbdare,
Bisericiile sfinte-s goale,
Porunca dată, să iubim,
Deloc nu ne-o mai amintim!

Bunico, satul de povești
Azi îl vedem, dar nu mai este...

de Aurelia Panait

Murim și noi ...

Cu fiecare dintre cei
De care moartea ne desparte,
Murim și noi – lăsând o parte
În fiecare dintre ei ...

Imagini ... gânduri ... doruri ... vise
Adorm în stinsele priviri,
Un cer întreg de amintiri
În pleoapele pe veci închise ...

Victor Eftimiu

APARIȚII EDITORIALE

Ana-Cristina Popescu

Din tiparnițele presei codrene și chiorene

Anul acesta am primit o invitație de colaborare la o revistă de cultură, literatură, artă, religie și tradiții din nordul țării, din Maramureș, de la directorul general al revistei, Radu Botiș, o colaborare ce mă bucură, dat fiind faptul că publicația este extrem de valoroasă, promovând valorile culturale românești.

Revista „Izvoare codrene și chiorene” apărută sub egida Uniunii Ziariștilor Profesioniști, a fost fondată în mai 2010 de poetul Vasile Dan Marchiș și a biruit timpul datorită unor oameni de cultură, mereu în slujba condeiului, literaturii și artei, Radu Botiș, director general, Gelu Dragoș, director executiv, Olimpia Mureșan, director cultural-artistic, Mihai Zimcală, redactor șef, Mircea Botiș, Vasile Bele, șefi departament publicații, Maxim (Iulian-Maxim) Morariu, editorialist și fondatorul Vasile Dan Marchiș.

Colegiul de coordonare al revistei, alcătuit din preoți, profesori, iubitori ai cuvântului, au dat glas publicisticii literare,

istoriei, tradițiilor și obiceiurilor din Țara Codrului și Țara Chioarului și nu numai, făcând înconjurul țării și adunând în paginile ei nestemate culturale, literare și artistice ale oamenilor de litere, științe și arte.

Nr. 16-17 din 2019 al revistei a adunat în rândurile ei autori de renume și publicații valoroase menite să străbăta veacurile prin informațiile oferite, prin talentul artistic ce a stat la baza apariției lor pe hârtie prin îmbinări de sunete și litere în cuvinte cu suflet, în cuvinte potrivite să atingă și să miște inima și mintea cititorului.

Despre Simpozionul „Centenarul Marii Uniri” din cadrul Festivalului „Toamnă someșeană” de la Ulmeni – Maramureș a vorbit în paginile revistei Olimpia Mureșan promovând viața culturală și tradițiile zonei. Totodată apar informații și despre premiile Uniunii Ziariștilor Profesioniști pentru

În bătaia peniței

Anul Centenar 2018, dar și despre Centenarul Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România 1919 - 2019.

Revista ce însumează 242 de pagini are un conținut istoric și etnografic bogat. Astfel cititorul se bucură să obțină informații despre viața socială, economică și culturală a oamenilor din diferite regiuni, într-o anumită perioadă de timp ca de exemplu mărturiile despre Țara Năsăudului în perioada Primului Război Mondial sau despre localități din nordul țării, localități bogate în istorie și tradiții precum Lucăcești, situată în nord-vestul Țării Chioarului sau Pribilești, comuna Satulung unde se află și Castelul Teleki, despre satul Tohast, localitatea natală a scriitorului Petru Dulfu, despre satul Țiclău, despre frumoasa Țara Codrului, mai multe materiale, printre care se numără și frumoasele rânduri dedicate orașul Ulmeni din Țara Codrului de către Andreia-Roxana Botiș, despre bogatele tradiții din Chiuzbaia, într-un alt material despre bogatele tradiții din Vișinelu, județul Mureș, dar și o călătorie pe urmele lui Dumitru Fărcaș în localitatea Groși, Maramureș.

Cititorul se mai poate documenta din rândurile revistei și în legătură cu alte zone din țară, zone bogate în tradiții, istorie și cultură, datorită reportajelor, datorită recenziilor făcute unor lucrări științifice de către autorii ce au pus umărul prin slove aurite la apariția revistei.

Tot în acest număr al revistei întâlnim materiale despre dezvoltarea personală prin prezentarea volumului „Arta de a învinge“, autor Minodora Ion, teologice și filosofice „Mi-ka-El (cine e ca Dumnezeu)“, Angela-Monica Juncan, didactica, „Școala între motivație și motivare“, prof. Mircea Botiș și pr. Radu Botiș, editoriale, poezie, proză.

Este lăudabilă munca depusă în sprijinul apariției revistei menite să poarte prin cuvânt istoria, tradițiile românești, valori literare, culturale și artistice, după cum frumos spune Marian Malciu în rândurile publicației prin „Sonetul cuvântului“, „Cuvântul e deasupra mea și-n mine, / În toate cele pe pământ lăsate / Și-n lucrurile nevăzute, toate, / În râuri, mări, oceane cristaline.“ Prin cuvânt iau ființă toate și el poartă cu sine bucuriile, durerile, toată învățătura, arta și știința lumii. Prin cuvintele revistei vor gusta eternitatea obiceiuri, tradiții, istorii și măturii și se vor bucura de aprecierea multor generații.

